

(המשך מעמוד 13)

גבאי לדין על איבוד הנשק, ונדון ל- מאסר. בימים אלה עומד לדין הקצין, סרן אריק מור, בעוון אי-דיווח והיפוי על אובדן הנשק.

דלק: מיכל חן התלוננה על סרן ויינר טרוב שהוציא דלק מתוך רכביה, וזורה להכניס למיכלים שעליהם נרשם שמו באדום, לשימוש האישי. מאוחר יותר, לקראת סוף 1980, כשגותרו בידן תלושי-דלק שתוקפם עמד לפוג, נטל דלק חמורתם, ושוב הכניס דלק זה למיכלים ששמו נרשם עליהם. גם תלונה זו נבדקה על-ידי מצ"ח, ונמצא שיש לה יסוד. הומלץ להעמיד את ויינרטוב לדין.

רכב: מיכל חן התלוננה נגד הסמח"ט שגרם לתאונה עם רכבו, ולא דיווח עליה למרות שהרכב האחר שהיה מעורב ב- תאונה היה רכב אזרחי, והיתה חובת- דיווח. לא נמצא יסוד לתלונה. בתלונה אחרת טענה מיכל חן שהסמח"ט הטיב בריכבו הצבאי את מטלטליה של ידידתו מדינה לדירה. הסמח"ט טען באוזני אנשי מצ"ח שחקרו את התלונה, שהעביר ספרים בלבד, והם קיבלו את גירסתו.

לא דוגמה

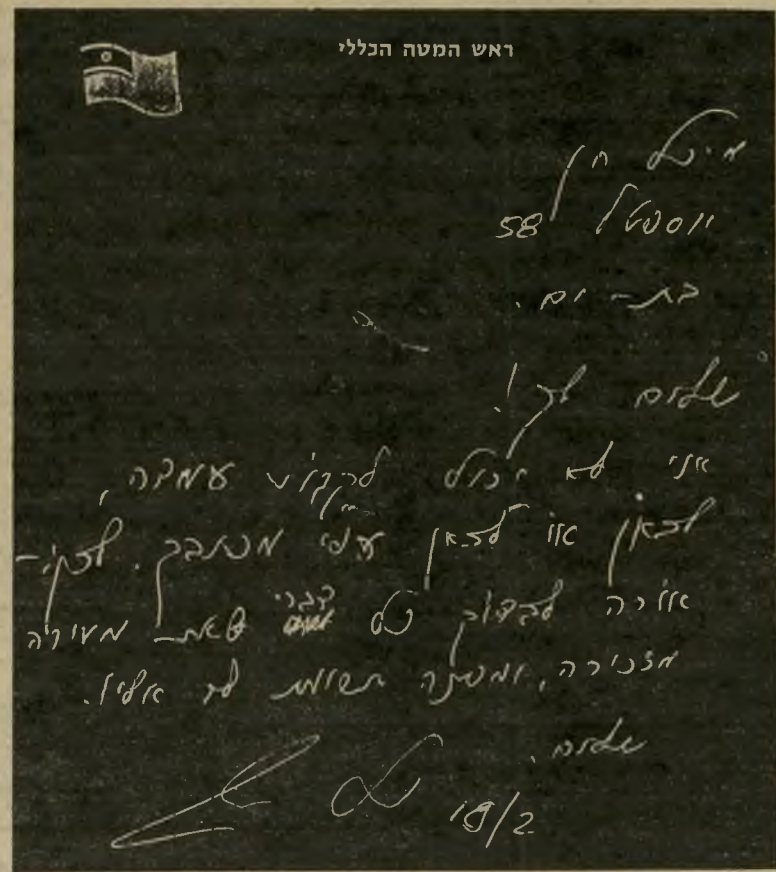
לכלל צה"ל

נגד ויינרטוב הוגשה תלונה שלא דיווח על רכבו הצמוד ולא שילם מס הכנסה על הכנסה זקופה. כפי שמחייב החוק, לפי גירסת מצ"ח, אכן אחר ויינרטוב בדיווח ובתשלום, אך לדבריו נבע הדבר משיכחה, והתשלום בוצע לבסוף.

בכתב הרמטכ"ל

התמוטט, במסגרת מאמציה נידתה לרמטכ"ל, מיכל חן שבה וטענה כי בעלה ח"י מפשט, וכי הודה באשמות שיוחסו לו משום ש- וגם זכתה לקבל ממנו תשובה בכתב, ו-.

ראש המטה הכללי

לחן תגובתה:

א. כל טענותיה של מיכל חן שהועלו בפני כתב העולם הזה נבדקו ביסודיות במסגרת חקירת מצ"ח.

ב. בטענותיה טענה גברת חן, כי בעלה (אבי חן) "חף מפשע", ולא עבר את כל העבירות שיוחסו לו במישפט (אס-כי היא הסכימה שבעלה עבר ארבע עבירות).

ג. כן העלתה טענות נגד מפקדיו, אשר עברו עבירות שונות ואשר כביכול רקמו נגדו עלילות שוא.

ד. גברת חן סירבה מפורשות, במהלך עדותה, לגלות את מקורות המידע שלה, כך שעדותה נותרה בגדר עדות שמיעה.

ה. במצב עניינים זה לא ניתן היה ל- קבוע מימצאים כלשהם על-סמך הקבילה והעדות במקום, שאין להם תימוכין בחומר ראיות אובייקטיבי, או שלא קיבלו אישור על-ידי הניקבלים עצמם.

ו. למרות זאת נבדקו כל הטענות, ו- במקום שנמצאו להן תימוכין בחומר הראיות שבתיק, ניתנה על-ידי פרקליט פיקוד-המרכז הוראה להעמיד לדין מיש- מעתי את האחראים לכך (כך לגבי שלושה סעיפים שלגביהם נמצאו תימוכין).

ז. במהלך החקירה התברר, כי חלק מטענותיה של הגברת חן הן חסרות-בסיס לחלוטין, וחלק האחר לא נמצאו כל תימוכין בחומר הראיות.

ח. במהלך מישפטו של בעלה ניסתה גברת חן להנחות מספר עדים, לגבי עדות שעליהם למסור במצ"ח ובמהלך המישפט.

ט. גברת חן קיבלה הסבר מפורט מ- מפקד מצ"ח, אולם היא לא השתכנעה, ו- הביעה הסתייגות מכך שפרקליט-הפיקוד יחווה דעתו, מאחר שלדעתה הוא "צד בעניין". הובהר לגברת חן כי הוותיקנות הפרקליט מבוססת על חומר החקירה.

עד כאן תגובת ראש לישכת דובר-צה"ל.

מיכל חן הגיבה על הטענה, שניסתה להשפיע על עדים במהלך מישפטו של בעלה, לדבריה, אילו היה הדבר נכון, היה מקום להעמידה לדין, שכן השפעה על עדים היא עבירה פלילית, אך הדבר לא נעשה.

זעקתי לעזרה!

(המשך מעמוד 51)

אבל ראיתי שעוברים את יפו, ממשיכים לנסוע, ואז הבנתי - לוקחים אותי לבת-ים, הייתי היסטרי, משותק מרוב פחד. מה אני יודע על בתי-חולים למשוגעים. חשבתי לעצמי שזו אי-הבנה, שאדבר שם עם משהו. אני אדם אינטליגנטי, אוכל להסביר את עצמי, איכשהו אצא מזה.

עברנו את החומות, השמן, קלמנט, ציל-צל בדלת, פתחו אותה, הוא דחף אותי פנימה והלך, מצאתי את עצמי באולם גדול וריק, פיתאום בא מולי אה עם בגדים לבנים ואמר לי: אתה צריך להת-אשפו, אמרתי לו: השתגעתי? אמר לי: עוד לא.

עדיין האמנתי שאצא מזה, יצאתי מ- מצבים יותר קשים, מולי נעמד אוזן בר-יון בפוזה מאיימת ואמר: תתפסט! ה- תחתונים, הגרביים, השעון, הארנק, ה- כסף - כל מה שיש לך, וכאן התחלתי לשקשק, לבשתי את הפיזימה הנוראית, שקלו אותי והובילו אותי למחלקה הסגור-רה, הנמצאת בתוך המחלקה הסגורה - כלומר, הייתי חולה מסוכן מאוד.

המחלקה הזו בנוייה מרשתות, כמו ב- כלא. כל רשת נעולה על מנעול וברית, הכניסו אותי פנימה, איש לא הסביר לי, איש לא דיבר אלי, ישבתי, ישבתי ישב-תי לא יכולתי לפצות פה, פחדתי, כל הלילה צעקתי: תקראו לאמא שלי! לא רוצה להיות פה.

בבוקר בא אה עם זריקה ואמר: פה זה לא בית-מלון, חפש מיטה פנויה ושכב עליה, שאלתי אותו מה הוא מחזיק ביד, אמר לי: לא עניינך, איבדתי את הכרתי, חזרתי אליה כעבור ארבע שעות, שעה אחרי שהתעוררתי הזריקו לי עוד זריקה, אין לי מושג מה זה היה.

ביום השלישי ראיתי רופא, ד"ר יוסף שוולל, הוא שאל אותי: אתה יודע איפה אתה נמצא? אמרתי: יודע, שאל: מה אתה רואה? אמרתי: לבן בעיניים, שאל: מה אומר לך השם בתיים? אמרתי: לה-קת החטריות, וגם התברר הראשונה שלי הייתה מבתים, זה מה שאומר לי בתיים, באותו יום הזריקו לי ארבע פעמים, בין זריקה לזריקה התפתלתי מכאבים, הרגשתי מטומטם לגמרי, מקימים אותך בחמש בבוקר, אתה יוצא מהמיטה, יושב בחדר-מדרגות עם כל החולים, מחכה ש- הערביות ישטפו את האגף, המראה נור-רא: אנשים מעוותים, נשים זקנות, גב-רים זקנים, אשה חולה שצועקת ומורטת שערותיה.

מכור

לוואלים

זושה חודשים הייתי באגף ה- סגור, קיבלתי אוכל, זריקות ומק-לחת פעם ביומיים, הצוות המטפל היה איום וגורא - לא מיומנים, לועגים לחו-לים, מתייתסים בגנות.

אחר-כך העבירו אותי לאגף הסגור לא-למסוכנים, היו שם חולי-נפש ללא תקנה, שלא יודעים על מה הם מדברים, הבנתי שאני לא אצא מכאן לעולם, ביקשתי להי-פגש עם עובדת סוציאלית, לא ראיתי איש, ההורים היו מגיעים לחמש דקות, מביאים לי סיגריות, האה היה מזהיר או-תי קודם שאתנהג איתם יפה.

חלפו שלושה חודשים נוספים, במח-לקה הסגורה עוקבים אחריו, אתה צריך להתחנן לרופא הרבי-כלאי: תי לי בבק-שה להיות בשטח בית-החולים, בליווי אחות, כדי לראות קצת שמש, צמה, פרח-הייתי רואה את הבתים מעל לחומות בתיים, ראיתי את הכבשים החלויים, וזה עורר בי תיקווה, חשבתי לעצמי: אם מחוץ למקום הזה עדיין חיים אנשים, אולי גם אני אצא.

יום אחד הוחלט לשחרר אותי, אמרו לי לבוא למעקב כל חודש, הפנו אותי לרופאה בת 70, היא לא ערכה לי בדי-קות פיסיות, לא לחץ דם, ושיחררה או-תי עם מאתיים כדורי-הרגעה, ואני - שאעשה מה שאני רוצה.

שכרתי דירה בתל-אביב, ביטוח לאומי שילם לי מאה אחוזי נכות, יום אחד אני צופה בטלוויזיה, והסתבר לי שעברו שלי-שה ימים, נותנים לך כדורים חופשי, אומרים לך קח שלושה ואתה לוקח 50, ביחוד עם הייתה פעם מכור לסמים, כך עברו שלוש שנים, הפכתי מכור לכדור-רים שסופקו לי ברוח-לב מבית-החולים, הייתי מגיע כל חודש לפגישה עם הרור-פא, הוא היה נותן לי מירשם ושולח או-תי הביתה, שום שיחה, שום התעניינות במצבי.

לבסוף נשברתי, הלכתי לרופא קרדיו- (המשך בעמוד 56)